

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 269/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bardač s. r. o., Búdková 4, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. Róberta Bardača, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 NcC 28/2015 a jeho uznesením z 12. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bardač s. r. o., Búdková 4, Bratislava, konajúcou

prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. Róberta Bardača, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 NcC 28/2015 a jeho uznesením z 12. mája 2015, ktorého predmetom je rozhodovanie o zaujatosti sudkyne.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Námietky sťažovateľa smerujú proti rozhodnutiu krajského súdu vo veci nevyliúčenia sudkyne [REDAKOVANÉ] v rozhodovaní v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C/40/2004, v ktorom sa žalobcovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] domáhajú proti sťažovateľovi a jeho manželke ako žalovaným náhrady škody vo výške 600 698,- Sk (19 939,52 EUR) na základe návrhu zo dňa 19. februára 2004, ktorý bol neskôr zmenený.

V konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 4 C/40/2004 sa dňa 10. apríla 2015 konala ohliadka nehnuteľností, ktorých sa týka uplatňovaný nárok na náhradu škody (sťažovateľ si z úkonu vyhotovil zvukový záznam). Konajúca zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ] podľa sťažovateľa reagovala na rovnaké alebo podobné situácie odlišne podľa toho, či išlo o žalobcov alebo žalovaných (resp. sťažovateľa ako žalovaného v 1. rade)... Na tomto základe podal sťažovateľ dňa 24. apríla 2015 na Okresnom súde Bratislava IV návrh na vylúčenie sudkyne z prejednávania a rozhodovania vo veci. K námietke pripojil aj zvukový záznam z ohliadky...

O tejto námietke zaujatosti sudcu rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že nevyličil sudkyňu [REDAKOVANÉ] z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Krajský súd napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe skutočností uvedených v sťažovateľovom návrhu nevznikli pochybnosti o nezaujatosti sudkyne, pretože podľa okresného súdu počas ohliadky ani v priebehu súdneho konania prístup a správanie sudkyne k účastníkom a ich právnym zástupcom v žiadnom štádiu nepresiahli mieru, kedy by bol záver, že sudkyňa je subjektívne zaujatá v neprospech niektorej zo zúčastnených strán (predposledný odsek napadnutého rozhodnutia)...

Podľa názoru sťažovateľa predstavuje napadnuté rozhodnutie neprípustný zásah do jeho základných práv, a to z dôvodov uvedených v časti 2.4 tejto sťažnosti...

2. 4 Aplikácia ústavných východísk na skutkový stav

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je založené len na vyjadrení sudkyne [REDAKOVANÉ], ktorá uviedla, že sa necíti zaujatá, a častiach zvukového záznamu (ktorý podľa názoru krajského súdu je nekvalitný, hoci podľa sťažovateľa bol postačujúci pre oboznámenie sa s priebehom ohliadky a vyjadreniami prítomných).

Sťažovateľ však namietal, že postup zákonnej sudkyne bol neštandardný a objektívne bola povinnosť prístupu okresného súdu z hľadiska rovnosti účastníkov porušená. Napríklad, zástupcovi žalobcov bolo umožnené protokolovať do zápisnice svoje prednesy, pričom zástupcovi sťažovateľa takáto možnosť nebola umožnená, pričom bol výslovne sudkyňou upozornený, že nebude robiť jeho vyjadrenia do zápisnice. Inak povedané, to čo v prípade žalobcov možné bolo a konajúca sudkyňa vyšla zástupcovi v ústrety (aj pri úprave znenia protokolácie), tak to isté sťažovateľovi umožnené nebolo.

Sťažovateľ odmieta, že by „zvýšenie hlasu“ konajúcej sudkyne súviselo so zabezpečením poriadku na mieste ohliadky... vždy bolo sprevádzané nevhodnými reakciami, objektívne svedčiacimi o negatívnom prístupe k sťažovateľovi. Napríklad, demonštrujú to opakované invektíva zákonnej sudkyne k sťažovateľovi, ktorý podľa zákonnej sudkyne vlastne zavinil zmarenie ohliadky...

S týmito pripomienkami, ani s ďalšími pripomienkami, ktoré vzbudzujú oprávnené pochybnosti o nezaujatosti sudkyne, sa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nijako nevysporiadal.

Za daných okolností bolo osobitne dôležité, aby sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia primerane vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a okolnosťami prípadu a aby s dostatočnou presvedčivosťou preukázal, prečo neexistuje žiadny subjektívny ani objektívny dôvod na vylúčenie sudkyne z prejednávania veci. Uvedené platí o to viac, že voči napadnutému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

Predmetom námietky sťažovateľa preto nie je ani tak výsledok, ku ktorému krajský súd dospel, ako skôr skutočnosť, že v procese, ktorým k nemu dospel, krajský súd nerešpektoval... predovšetkým požiadavku náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia požiadavku prihliadať pri skúmaní námietky zaujatosti nielen na subjektívne presvedčenie

dotknutých, ale predovšetkým na onú „apparance“, čiže na to, nakoľko kvalifikovaným sa vzťah medzi osobou sudcu a inou osobou môže javiť navonok...

Dokonca, hoci výhrady sťažovateľa smerovali k objektívnej stránke nestrannosti sudkyne, no krajský súd sa na str. 4 v druhom odseku napadnutého rozhodnutia zaoberal len subjektívnou stránkou nestrannosti a napriek rozsiahlym citátom z judikatúry na str. 3 napadnutého rozhodnutia sa k faktoru objektívnej nestrannosti vôbec nijako nevyjadril, t. j. na danú vec túto úpravu nijako neaplikoval. Fakt, že krajský súd sa obmedzil na posúdenie len subjektívneho presvedčenia namietnutého sudcu, odporuje požiadavkám, ktoré vo vzťahu k testu nestrannosti konštantne aplikuje ústavný súd i EŠLP.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2015, č. k. 14 NcC/28/2015-1139, a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2015, č. k. 14 NcC/28/2015-1139 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu, vrátane DPH, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Právny zástupca sťažovateľa doručil 16. novembra 2015 ústavnému súdu podanie označené ako „Predloženie napadnutého rozhodnutia s doložkou právoplatnosti“, ktorým doplnil pôvodnú sťažnosť sťažovateľa.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o základných právach alebo slobodách alebo ľudských právach a základných slobodách vyplývajúcich z medzinárodných dohovorov je podmienená princípom subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy). Právomoc ústavného súdu preto nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru obsiahnutú v celom rade uznesení, ktorými rozhodol o skutkovo rovnakých veciach – napr. uzneseniami IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013 a IV. ÚS 360/2013 z 13. júna 2013 a ďalšie – a nezistil dôvod na to, aby sa od „*ratio decidendi*“ týchto rozhodnutí odchýlil. V súvislosti s doterajšou judikatúrou sa sťažovateľ môže domáhať ochrany svojich práv podaním dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, a preto sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako podaná predčasne. V tomto prípade teda v predmetnom konaní existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, povolaný na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť aj zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť

po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 14 NcC 28/2015-1139 z 12. mája 2015 tým, že krajský súd

- dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, ktorým nevylúčil sudkyňu z prerokovania a rozhodovania v označenej veci (nevyrovnal sa s jeho pripomienkami týkajúcimi sa správania sudkyne pri ohliadke nehnuteľnosti),

- nevezal do úvahy porušenie „*povinnosti prístupu okresného súdu z hľadiska rovnosti účastníkov konania*“,

- sa nijako nevyjadril „*k faktoru objektívnej nestrannosti*“, hoci k nej smerovali výhrady sťažovateľa, obmedzil sa len na „*posúdenie subjektívneho presvedčenia namietnutého sudcu*“, čo odporuje požiadavkám testu nestrannosti (podobné argumenty uviedol aj v podanej námietke zaujatosti predloženej Okresnému súdu Bratislava IV), a preto je napadnuté uznesenie krajského súdu neprípustným zásahom do jeho základných práv, konkrétne do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. do jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K sťažovateľom namietanej nedostatočnej odôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V uznesení krajského súdu č. k. 14 NcC 28/2015-1139 z 12. mája 2015, ktorým tento súd nevyhlásil sudkyňu Okresného súdu Bratislava IV z prerokovania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 4 C 40/2011, sa okrem iného uvádza:

„Zo súdneho spisu krajský súd zistil, že odporca v 1. rade podal námietku zaujatosti proti rovnakej sudkyňi už dňa 21. 11. 2012, z dôvodu neadekvátnej reakcie sudkyne počas pojednávania v súvislosti s jej zistením, že si robil zvukový záznam z pojednávania bez jej súhlasu. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 14 NcC/369/2012-580 zo dňa 10. 12. 2012 rozhodol tak, že sudkyňa [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Od tohto rozhodnutia prebehlo vo veci niekoľko ďalších pojednávaní, na ktorých sa odporcovia v 1. a 2. rade nezúčastnili. Nie je tak podložené tvrdenie odporcov, že sudkyňa sa pravidelne správa takto voči nim aj na pojednávaniach. Ani v jednej zápisnici z pojednávaní právni zástupcovia nenamietali správanie sudkyne; a ani zo spisu nevyplýva, že by sudkyňa mala nejaký konflikt s právnymi zástupcami účastníkov. Rovnako v zápisnici z obhliadky nehnuteľnosti na č. l. 1043 nie je o konflikte nič uvedené, okrem toho, že na pozemok bol znemožnený vstup navrhovateľke v 2. rade.

Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 29. 4. 2015 k námietke uviedla, že sa necíti byť zaujatá. Nemá žiadny vzťah k účastníkom ani k predmetu konania a má snahu vo veci v čo najkratšom čase rozhodnúť...

... Je treba zdôrazniť, že objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje

z prejednávania a rozhodovania veci. Pri posudzovaní tejto otázky je treba brať zreteľ na to, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti. Preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosti o nezaujatosti zákonného sudcu môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, ak je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci, k účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne (I. ÚS 332/08). O takéto prípady môže ísť vtedy, ak pomer sudcu k prejednávanej veci bude vyplývať predovšetkým z priameho právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, napr. ak by sám bol účastníkom konania, alebo keby mohol byť rozhodnutím súdu dotknutý na svojich právach, t. j. ako spĺňa predpoklady na to, že by mohol byť vedľajším účastníkom v konaní, alebo ak by verejne mimo prejednávania veci vyjadril vopred svoj názor na túto vec alebo očakávaný výsledok, a pod. Pomer sudcu k účastníkom alebo ich zástupcom vylučujúci ho z prejednávania a rozhodovania veci môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom alebo jemu obdobnom vzťahu k týmto osobám. V určitom konkrétnom prípade môže ísť aj o vzťah priateľský ako aj nepriateľský, čo však závisí od intenzity a hĺbky vzťahu, prípadne aj o vzťah ekonomickej závislosti.

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa názoru krajského súdu zo súdneho spisu nevyplývajú také okolnosti a správanie samotnej sudkyne, ktoré by ju v konaní diskvalifikovali ako nezaujatého a nezávislého sudcu. Z pripojeného zvukového záznamu, ktorý je nekvalitný a miestami úplne nezrozumiteľný) je zistiteľné len to, že sudkyňa niekoľko krát zvýšila hlas a bol zjavný jej vnútorný nesúhlas so znemožnením vstupu navrhovateľky v 2. rade na pozemok; čo podľa názoru krajského súdu súviselo s vypätou situáciou medzi zúčastnenými osobami a snahou sudkyne udržať poriadok a dosiahnuť účel ohliadky. Počas ohliadky, ale ani v priebehu celého súdneho konania prístup a správanie sudkyne k účastníkom konania alebo k ich právnym zástupcom v žiadnom štádiu nepresiahli mieru, kedy by už bol dôvod pre záver, že sudkyňa je subjektívne vo veci zaujatá v neprospech niektorej zo zúčastnených strán.

Krajský súd v Bratislave tak dospel k záveru, že absentujú dôvody, pre ktoré by mala byť zákonná sudkyňa [REDAKOVANÉ] vylúčená z pojednávania a rozhodovania tejto veci. Preto ju z konania nevyhlúčil.“

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je svojvoľné, keďže právne závery v ňom uvedené nie sú v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či relevantnou judikatúrou, ani nepopierajú účel a význam aplikovaných právnych predpisov (Občianskeho súdneho poriadku, vzhľadom na čas rozhodovania vo veci). Krajský súd sa vo svojom uznesení a v jeho odôvodnení dostatočným spôsobom vyrovnal s námietkami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojom podaní (námietka zaujatosti v súvislosti s postupom zákonnej sudkyne v konaní, prístup a správanie sa voči sťažovateľovi ako odporcovi v 1. rade v označenom konaní počas obhliadky nehnuteľnosti konanej 10. apríla 2015). Ústavný súd berie do úvahy konštatovanie krajského súdu o nepodloženosti tvrdenia sťažovateľa, že sa namietaná sudkyňa voči nemu pravidelne zaujato správa aj na pojednávaniach, keďže sa na niekoľkých pojednávaniach medzi rokom 2012 a 2015 vôbec nezúčastnil. Ústavný súd v zásade považuje uznesenie krajského súdu za dostatočné a udržateľné aj vzhľadom na presvedčivosť jeho odôvodnenia v uvedených otázkach. Nič na tom nemení, že vyhodnotenie namietaných skutočností má podľa sťažovateľa príliš všeobecnú a neadresnú povahu – možno ho totiž chápať aj ako konečný výsledok porovnávania týchto skutočností (predovšetkým konkrétneho správania sudkyne počas obhliadky) s kritériami vyplývajúcimi z testu nestrannosti (aj s tými, ktoré sa týkajú potenciálnej objektívnej nestrannosti a ktoré sú v rozhodnutí uvedené) a ako záver komplexného vyhodnotenia, ktorý v tom zmysle znamená „nepresiahnutie miery“ svedčiacej v prospech zaujatosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozhodnutí nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru, ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej

úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 14 NcC 28/2015-1139 z 12. mája 2015 odmietol aj ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2017